

תלמודו בידו

דף ו עמוד א

- א] איחר מלהביא קרבנו האם הקרבן נפסל להקרבה, וכיצד נדרש "והיה בך חטא" ?
- ב] אלו פסוקים מלמדים דין בל תאחר, ומדוע צריך שני פסוקים ?
- ג] האם בית דין כופים את הנודר לקיים את מוצא שפתיו, ומנין ?
- ד] נדר צדקה ולא נתן, מתי עובר על בל תאחר ?
- ה] נדר קרבן ולא הביאו, מתי עובר בעשה ?

- א] איחר: אינו נפסל. שרק בפיגול נאמר "לא ירצה אותו", אבל קרבן מאוחר מרצה. והיה בך חטא: בך חטא ואין באשתך חטא, שאין היא מתה על איחור בעלה.
- ב] מצות עשה: "והבאתם שמה", ו"מוצא שפתיך". לא תעשה: "לא תאחר לשלמו", ו"תשמור" [שכל לשון שמירה, מצות לא תעשה היא]. - פסוק אחד מלמד, שהאומר הרי עלי קרבן ולא הפריש, עובר בכל תאחר. פסוק שני מלמד, שהמפריש קרבן אך לא הקריבו, עובר בכל תאחר. ואין אומרים, שבכל מקום שהקרבן נמצא הרי הוא ברשות שמים.
- ג] כופים. שנאמר "ועשית", שכופים אותו בעל כרחו להפריש את הקרבן שנדר. וכן כופים אותו להקריבו, שנאמר "יקריב אותו". אך הואיל וצריך להקריבו "לרצונו", כופים אותו עד שיאמר רוצה אני.
- ד] אם יש עניים המצפים לצדקה ולא נתן, עובר לאלתר.
- ה] כיון שעברה רגל אחת ולא הביא עובר בעשה, שנאמר "ובאת שמה והבאתם שמה". - ר' פפיס הפריש בהמה מעוברת לקרבן שלמים וילדה בפסח, והקריב את האם בפסח, ואת ולדה בחג [שסתמו סוכות]. וקשה, והרי בינתיים עבר שבועות, ונמצא שעבר בעשה של "והבאתם שמה": 1. הולד היה חולה בחג השבועות. 2. "בחג", היינו חג השבועות.

זכות הלימוד לעילוי נשמת הרב ברוך נח בן יהודה זצ"ל